

Sygn. akt III KK 180/13

POSTANOWIENIE

Dnia 16 lipca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Szewczyk

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 16 lipca 2013 r.,
sprawy J. S. W.
skazanego z art. 280 § 1 kk i innych
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę z urzędu
od wyroku Sądu Okręgowego w O. z dnia 23 stycznia 2013 r., utrzymującego w
mocy wyrok Sądu Rejonowego w O.
z dnia 12 września 2012 r.,

p o s t a n o w i ł

- I. oddala kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. P. - Kancelaria Adwokacka w O. kwotę 442,80 (słownie: czterysta czterdzieści dwa złote osiemdziesiąt groszy), w tym 23% podatku VAT za sporządzenie i wniesienie kasacji;**
- III. zwalnia skazanego z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w O. z dnia 12 września 2012 r. J. W. został uznany za winnego popełnienia dwóch przestępstw wyczerpujących znamiona:

- I. art. 280 § 1 k.k. w zw. z art 64 § 2 k.k.,
 - II. art. 289 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,
- i za to skazany na karę łączną 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Od powyższego wyroku apelację wywiedli oskarżony i jego obrońca zarzucając orzeczeniu:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia;
2. obrazę prawa materialnego art. 280 § 1 k.k. i art. 289 § 2 k.k.;
3. rażącą niewspółmierność kary;
4. obrazę przepisów postępowania karnego, która mogła mieć wpływ na treść wyroku, mianowicie art. 4,7,410 i 424 § 2 k.p.k.

Po rozpoznaniu apelacji Sąd Okręgowy w O. wyrokiem z dnia 23 stycznia 2013 r., zaskarżony wyrok utrzymał w mocy, uznając apelacje za oczywiście bezzasadne.

Od wyroku Sądu odwoławczego kasację wywiódł obrońca skazanego, który powyższemu orzeczeniu zarzucił:

1. rażącą obrazę prawa procesowego art. 433 § 2 k.p.k., art. 457 § 3 k.p.k. polegającą na nienależytym rozważeniu zarzutów, co w konsekwencji doprowadziło do utrzymania w mocy wyroku Sądu Rejonowego, które to orzeczenie zapadło z rażącym naruszeniem art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. wyrażonym przez interpretację materiału dowodowego odbiegającą od zasad prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego i niezasadne przyjęcie, że oskarżony groził K. S. i stosował wobec niego przemoc fizyczną dokonując przeszukania i zaboru portfela;
2. rażącą obrazę prawa procesowego art. 433 § 2 k.p.k., art. 457 § 3 k.p.k. polegającą na nienależytym rozważeniu zarzutów, co w konsekwencji doprowadziło do utrzymania w mocy wyroku Sądu Rejonowego, które to orzeczenie zapadło z rażącym naruszeniem art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. wyrażonym przez interpretację materiału dowodowego odbiegającą od zasad prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego i niezasadne przyjęcie, że pokrzywdzony K. S. miał w portfelu kwotę, co najmniej 7000 zł, podczas gdy z jego zeznań wynika, iż nie dysponował on taką kwotą, gdyż wcześniej dokonywał zakupów na kwotę ponad 2000 zł, a część pieniędzy podarował rodzinie i przepił;
3. rażącą obrazę prawa procesowego art. 433 § 2 k.p.k., art. 457 § 3 k.p.k. polegającą na nienależytym rozważeniu zarzutów, co w konsekwencji doprowadziło do utrzymania w mocy wyroku Sądu Rejonowego, które to

orzeczenie zapadło z rażącym naruszeniem art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. wyrażonym przez interpretację materiału dowodowego odbiegającą od zasad prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego i niezasadne przyjęcie, że oskarżony zabrał z torebki E. K. kluczyki i dokumenty od samochodu Opel Astra II i bez pozwolenia K. poruszał się tym samochodem;

4. rażącą obrazę prawa procesowego art. 433 § 2 k.p.k., art. 457 § 3 k.p.k. polegającą na nienależytym rozważeniu zarzutów, co w konsekwencji doprowadziło do utrzymania w mocy wyroku Sądu Rejonowego, które to orzeczenie zapadło z rażącym naruszeniem art. 7 k.p.k. i art. 424 § 2 k.p.k. wyrażonym przez interpretację materiału dowodowego odbiegającą od zasad prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego i niezasadne przyjęcie, że oskarżony dokonał rozboju na osobie K. S.;
5. rażącą obrazę prawa procesowego art. 433 § 2 k.p.k., art. 457 § 3 k.p.k. polegającą na nienależytym rozważeniu zarzutów, co w konsekwencji doprowadziło do utrzymania w mocy wyroku Sądu Rejonowego, które to orzeczenie zapadło z rażącym naruszeniem art. 4 k.p.k. i art. 410 k.p.k. przez przyjęcie za podstawę orzeczenia okoliczności wyłącznie niekorzystnych dla skazanego z pominięciem okoliczności korzystnych;
6. rażącą obrazę prawa materialnego art. 280 § 2 k.k. przez niesłuszne zastosowanie, podczas gdy zachowanie oskarżonego wypełniło jedynie znamiona czynu z art. 278 § 1 k.k.;
7. rażącą obrazę prawa materialnego art. 289 § 2 k.k. przez niesłuszne zastosowanie, podczas gdy zachowanie oskarżonego nie wypełniło znamion występku;
8. rażącą niewspółmierność orzeczonej kary pozbawienia wolności w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości przestępstwa.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna.

Obrońca skazanego powiela większość zarzutów, które występowały uprzednio w apelacji pod postacią zarzutów błędu w ustaleniach faktycznych i do których prawidłowo i wyczerpująco odniósł się Sąd odwoławczy.

Skarżący sformułował aż osiem zarzutów, z czego część z nich odnosi się do naruszeń w sferze prawa procesowego, część do naruszeń w sferze prawa materialnego, a jeden zarzuca rażąco niewspółmierność orzeczonej kary.

Nie sposób zgodzić się z opinią autora kasacji, że wyrok Sądu odwoławczego narusza dyspozycje art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. Sąd odwoławczy wypowiedział się na temat wszystkich podniesionych w apelacji okoliczności i w sposób wszechstronny się do nich ustosunkował. Wbrew opinii obrońcy odniósł się również do zeznań wspomnianych w apelacji świadków i wskazał, czemu uznał ustalenia poczynione przez Sąd pierwszej instancji za trafne. Fakt, że autor kasacji nie zgadza się z „wersją wydarzeń” ustaloną przez Sąd, nie oznacza, że te ustalenia są obarczone błędem, czy też, że są one niezgodne z prawdą. W niniejszej sprawie stwierdzić należy, że zarówno Sąd pierwszej, jak i drugiej instancji dokonały prawidłowej analizy zebranych dowodów, oceniając je w sposób przekonujący, logiczny i zgodny z zasadami wyrażonymi w art. 7 k.p.k.

Dodać trzeba, że zarzut obrazy art. 7 k.p.k. podniesiony przez autora kasacji w jawny sposób zmierza do dokonania w ramach postępowania kasacyjnego ponownego rozpatrzenia zasadności ustaleń faktycznych sądów obu instancji. Taki zabieg w postępowaniu kasacyjnym nie może być skuteczny i stanowi naruszenie ograniczeń zawartych w art. 523 k.p.k. Sąd Najwyższy nie jest władny dokonywać ponownej oceny dowodów i na podstawie własnej oceny kontrolować poprawności dokonanych w sprawie ustaleń, takich jak kwestie dotyczące udziału oskarżonego w rozboju.

Sąd Okręgowy w pisemnych motywach orzeczenia odniósł się zarówno do kwestii zabrania kluczyków i dokumentów od samochodu Opel Astra II z torebki E. K. (str. 7 uzasadnienia Sądu odwoławczego) jak i kwoty pieniędzy skradzionych K. S. (str. 8 uzasadnienia Sądu odwoławczego).

Postawione w pkt 6 – 7 kasacji zarzuty naruszenia prawa materialnego są niezasadne, gdyż skarżący równocześnie kwestionuje ustalenia faktyczne.

Zarzut ostatni odnoszący się do rażącej niewspółmierności orzeczonej kary jest natomiast w postępowaniu kasacyjnym niedopuszczalny.

Podsumowując, Sąd Najwyższy oddalił kasację jako oczywiście bezzasadną.

